

בוקר יום שלישי במקדש

בסביבות השעה שבע בבוקרו של אותו יום שלישי, פגש ישוע את השליחים, את סגל הנשים, וכן כעשרים תלמידים בולטים בביתו של שמעון. בפגישה הזו נפרד ישוע מאלעזר ומסר לו את ההנחיה אשר לאחר מכן הביאה אותו לנוס במהרה אל פילדלפיה שבפראה, שם התחבר לתנועה המסיונרית אשר מרכזה היה באותה עיר. ישוע אף נפרד משמעון הזקן, ונתן את הנחיית הפרדה שלו לסגל הנשים, אשר אליו לא שב עוד לדבר באופן רשמי.

בבוקר הזה בירך ישוע כל אחד מן השנים-עשר באופן אישי. לאנדראס אמר: "אל-נא תתייאש מן האירועים אשר עתידים לקרות. החזק היטב את אחיך, וודא כי הם לא מוצאים אותך מדוכא." לפטרוס אמר: "אל תשים את מבטך בכוח הזרוע, אף לא בעוצמת הפלדה. בסס את עצמך על סלעי-העד של הרוח." ליעקב אמר: "אל תמעד בשל מה שמופיע כלפי-חוץ. היה בוטח באמונתך, ובמהרה תדע את המציאות של אשר בו תאמין." ליוחנן אמר: "היה אדיב; אהוב אפילו את אויביך; היה סובלני. וזכור כי סמכתי עליך בנושאים רבים." לנתנאל אמר: "אל תשפוט את מה שרואים כלפי-חוץ; בטח באמונתך גם כאשר נדמה כי הכול נעלם; הישאר נאמן למשימתך כשגריר המלכות." לפיליפוס אמר: "אל תניח למאורעות הקרבים לזעזע אותך. הישאר בטוח, אפילו בשעה שלא תראה את הדרך. ושמור אמונים לשבועת ההסמכה אשר קיבלת." למתי אמר: "אל תשכח את החסד אשר קיבל אותך אל המלכות. ואל תניח לאיש לשדוד ממך את גמול הנצח שלך. כפי שיכולת לנטיותיך כאדם, המשך להיות עקבי." לתומאס אמר: "לא משנה עד כמה קשה יהיה, עליך לצעוד כעת באמונה, ולא על-פי מראה עיניים. ואל תטיל ספק כי ביכולתי לסיים את העבודה אשר התחלתי בה, ושלבסוף אראה את כל שגרירי הנאמנים במלכות אשר מעבר." לתאומים לבית חלפי אמר: "אל תניחו לדברים אשר אינכם יכולים להבין לרסק אתכם. שימרו אמונים למה שמצוי בלבבכם, ואל תסמכו על אנשים גדולים, או על רגשות ההמונים. ועימדו לצד אחיכם." לשמעון הקנאי אמר: "שמעון, אף אם האכזבה תרסק אותך, רוחך תתעלה מעל לכל מה שיקרה לך. מה שלא הצלחת ללמוד ממני, תלמד אותך רוחי. בקש את מציאויות האמת של הרוח, והפסק להתפתות אחר צללי החומר הבלתי-מציאותיים." ליהודה איש-קריות אמר: "יהודה, אהבתי אותך והתפללתי כי תאהב את אחיך. אל-נא תסטה מדרך-הישר; והנני מזהירך לבל תחליק בנתיבי החנופה ולבל תיפול קורבן לחיצוי המורעלים של הלעג."

לאחר שסיים לברך את הברכות האלה, יצא ישוע אל ירושלים בלוויית אנדראס, פטרוס ויוחנן, בעוד ששאר השליחים בונים את המחנה בגת-שמנים, לשם הלכו באותו הלילה ושם התמקמו במשך שארית חייו של המאסטר בגוף בשר ודם. בסביבות מחצית הדרך במורד הר הזיתים, עצר ישוע וקיים התוועדות אשר נמשכה למעלה משעה עם ארבעת השליחים.

1. מחילה אלוהית

במשך ימים מספר פטרוס ויעקב היו עסוקים בחילוקי הדעות שביניהם באשר למה שלימד המאסטר ביחס למחילה על חטאים. שניהם הסכימו להעלות את הנושא בפני ישוע, ופטרוס ניצל את ההזדמנות הזו לבקש את עצת המאסטר. וכך, שמעון פטרוס קטע את השיחה על ההבדלים בין הלל לסגידה, ושאל: "מאסטר, יעקב ואני חלוקים באשר לתורתך, בעניינים הנוגעים למחילה על חטאים. יעקב טוען שאתה מלמד כי האב סולח לנו עוד לפני שביקשנו זאת ממנו, ואילו אני גורס שהחרטה וההתוודות חייבות להקדים את הסליחה. מי מאתנו צודק? מה אתה אומר על כך?"

לאחר דממה קצרה, התבונן ישוע במבט רב-משמעות בכל הארבעה, וענה: "אחיי, שוגים אתם בדעותיכם לפי שאינכם מבינים את טיבן של מערכות היחסים האינטימיות והאהבות השוררות בין היצור לבין הבורא, בין האדם לאל. אתם לא מצליחים להבין את האהדה אשר רוחש ההורה מתוך הבנה לילדו הבלתי-בשל אשר שוגה לעיתים. אכן, הנני מטיל ספק בכך שהורים נבונים ואוהבים נדרשים אי-פעם לסלוח לילד ממוצע ורגיל. מערכות יחסים המבוססות על אהבה מונעות את הצורך במריבות, אשר לאחר מכן דורשות את הילד להתחרט ולהתאים את עצמו, ואת ההורים לסלוח.

"בכל ילד חי חלק מאביו. האב נהנה מיתרון קודם ומהבנה גדולה יותר בכל מה שקשור למערכת היחסים בינו לבין הילד. ההורה מסוגל להתבונן בחוסר-בשלותו של הילד מתוך הבשלות המתקדמת יותר שלו כהורה, מתוך הניסיון העשיר יותר המאפיין את השותף המבוגר. ביחס שבין הילד אשר בארץ והאב אשר בשמים, ההורה האלוהי רוחש אהדה אינסופית ואלוהית, וכמו-כן ניחן ביכולת לאהוב ולהבין. מחילה אלוהית הינה בלתי-נמנעת; היא טבועה בהבנתו האינסופית של האל, בהבנה המושלמת שלו באשר לכל השגיאות בשיקול-הדעת של הילד ולכל בחירותיו השגויות. הצדק האלוהי הינו הוגן ונצחי במידה כזו שהוא כולל את החסד של ההבנה.

"בשעה שאדם חכם מבין את דחפיו הפנימיים של רעיו, הוא יאהב אותם. והאוהב את אחיו, הרי שכבר סלח לו. היכולת להבין את טבע האדם ולסלוח לו על מעשיו השגויים הינה דמוית-אל. הורים חכמים אוהבים ומבינים כך את ילדיהם, ואפילו סולחים להם על כל אי-ההבנות הזמניות העוללות להפריד ביניהם לכאורה. לעיתים תכופות, הילד החסר את הבשלות ואת ההבנה המלאה והעמוקה יותר של מערכת היחסים שבין ההורה לילד, ירגיש הרגשת נפרדות ואשמה בשל היעדר האישור המלא של האב, אך האב האמיתי לעולם לא יחוזה תחושת נפרדות שכזו. החטא הינו התנסות בתודעה של היצור; הוא איננו חלק מתודעתו של האל.

"חוסר-היכולת, או חוסר-הנכונות, שלכם לסלוח לרעיתכם, מעידה על מידת בשלותכם, על חוסר היכולת שלכם לרחוש אהדה, הבנה ואהבה בוגרים. המידה שבה אתם נוטרים טינה ומתנקמים עומדת ביחס ישר לבורות שלכם באשר לטבע הפנימי ולכמיהה האמיתית אשר חשים ילדיכם ורעיתכם. אהבה הינה תוצר של הדחפים האלוהיים והפנימיים של החיים. היא מבוססת על הבנה, מוזנת באמצעות שירות נטול-אנוכיות, והופכת מושלמת מתוך חוכמה."

2. שאלות של מנהיגי היהודים

ביום שני בערב נערכה התייעצות בין הסנהדרין לבין כחמישים מנהיגים נוספים מקרב הסופרים, הפרושים והצדוקים. בפגישה הזו שררה הסכמה כי מסוכן מדי לעצור את ישוע באופן גלוי, בשל החיבה אשר רוחשים לו פשוטי העם. רוב הנוכחים בפגישה גרסו כי נדרש לנסות בנחישות לפגוע באמינותו בעיני ההמונים בטרם ייעצר ויובא למשפט. וכך, כמה קבוצות של מלומדים יועדו לעמוד הכן בבוקר שלמחרת היום במקדש בכדי לנסות ולטמון לו פח בצורה של שאלות קשות, ולנסות להביכו בעיני הקהל. סוף-סוף התאחדו הפרושים, הצדוקים ואפילו תומכי הורדוס, במאמציהם לפגוע באמינותו של ישוע בעיני ההמונים אשר הגיעו לחגיגות הפסח.

בבוקר יום שלישי, בשעה שישוע הגיע אל חצר המקדש והחל ללמד, הוא הספיק לומר אך מילים ספורות בטרם ניגשה אליו קבוצת תלמידי מכללה אשר התכוננה בדיוק למטרה הזו, והעומד בראשה פנה אל ישוע ושאל: "מאסטר, אנחנו יודעים כי אתה מורה ישר, כי אתה מטיף לדרכי האמת וכי אתה משרת את האל בלבד, שכן אינך מתיירא מפני איש ואינך נושא פני איש. אנחנו הננו אך תלמידים, ואנו מבקשים לדעת את האמת באשר לנושא שבו אנו מתחבטים; והנה הוא: האם חוקי הדבר להעלות מס לקיסר? האם עלינו לשלם או לא?" ישוע הבחין בתכונות ובצביעות שלהם, ואמר להם: "וכי למה אתם מגיעים לפתות אותי כך? הראו לי את כספי המס ואענה לכם."

הם נתנו לו דינר, הוא התבונן בדינר ואז אמר, "של מי הדיוקן המוטבע על המטבע?" וכאשר ענו, "דיוקנו של הקיסר", אמר ישוע, "תנו לקיסר את אשר לקיסר ותנו לאלוהים את אשר לאלוהים."

משהשיב לסופרים הצעירים ולשותפיהם, תומכי הורדוס, פרשו אלה הצדה וכל האנשים הנוכחים, לרבות הצדוקים, נהנו ממבוכתם. אפילו הצעירים אשר ניסו לטמון לו פח התפלאו מאוד מהחוכמה שבתשובת המאסטר.

יום קודם לכן ניסו השליטים לטמון פח לישוע אל מול ההמונים תוך שימוש בעניינים דתיים, ואילו כעת, משנכשלו בניסיונם זה, ניסו לערב אותו בדיון מסוכן בענייני הממשל האזרחי. מחד גיסא, הן פילטוס והן הורדוס נכחו בירושלים בעת הזו, ואויביו של ישוע שיערו כי אילו היה מעז לדרוש כנגד תשלום המס לקיסר, הם היו יכולים ללכת מיד אל השלטונות הרומיים ולהאשים אותו בהמרדה. מאידך גיסא, אילו היה דורש בעד תשלום המס, הם שיערו אל-נכון כי הכרזה מעין זו הייתה פוגעת עד מאוד בגאווה הלאומית של שומעיו היהודים, ולפיכך הייתה גורמת להמונים להפסיק לאהוד אותו ולתמוך בו.

בכל אלה נחלו אויביו של ישוע מפלה, שכן היטב הייתה ידועה פסיקת הסנהדרין עבור היהודים הפזורים בין הגויים בניכר, אשר קבעה כי "הזכות להטביע כסף גוררת עמה את הזכות לגבות מסים." באופן הזה חמק ישוע מן הפח אשר טמנו לו. אילו היה עונה "לא", הדבר היה שקול להכרזת מרד; ואילו ענה "כן", הוא היה פוגע עד מאוד ברגשות הלאומיים של אותם ימים. המאסטר לא התחמק מן השאלה; הוא פשוט השתמש בחוכמה של השבת תשובה כפולה. ישוע מעולם לא התחמק, אך תמיד נהג בחוכמה באלו אשר ביקשו להציק לו ולחסל אותו.

3. הצדוקים והתחייה מן המתים

לפני שישוע הספיק להתחיל ללמד, התקדמה קבוצה אחרת לשאול אותו, הפעם הייתה זו קבוצה של צדוקים מלומדים ומתוחכמים. דובר הקבוצה הזו התקרב אליו ואמר: "מאסטר, משה ציווה כי כאשר אדם נשוי הולך לעולמו והוא חשור ילדים, אחיו נדרש לשאת את אשתו לאשה ולהעמיד צאצאים לאח המת. פעם אחת קרה מקרה שבו אדם ולו שישה אחים הלך לעולמו, והוא חשור ילדים; האח הראשון נשא את אשתו לאשה, אך מת אף הוא תוך זמן קצר כשהוא חשור ילדים. כך עשה גם האח השני בתור, נשא את האישה לאישה ומת חשור ילדים. וכך הלאה, עד אשר כל ששת האחים נשאו אותה לאשה, וכולם הלכו לעולמם חשוכי ילדים. לאחר שכל האחים האלה נפטרו מן העולם, מתה גם האישה עצמה. וכעת, הדבר אשר נשאל אותך הוא זה: לאחר תחיית המתים, של מי תהייה האישה הזו, שהרי כל שבעת האחים היו בעליה?"

ישוע ידע אל-נכון, כמו גם יתר הנוכחים, שהצדוקים לא שאלו בכנות, מכיוון שהיה זה מקרה בלתי-סביר עד מאוד; ומעבר לכך, אותו מנהג יהודי שאחי המת מעמידים לו צאצאים היה כאות מתה באותה תקופה. אף-על-פי-כן, ישוע נאות להשיב להם על שאלתם המתחכמת. וכך אמר: "הלא כלכם טעים באֶשֶׁר לא יִדְעֶתֶם אֶת הַכְּתוּבִים, וְלֹא אֶת גְּבוּרַת הָאֱלֹהִים. יודעים אתם כי בני העולם הזה נישאים, אך נדמה כי אינכם מבינים כי אלה אשר יימצאו ראויים לעבור אל העולמות הבאים, ואשר יקומו בתחיית המתים של הצדיקים, לא יִשְׁאוּ נָשִׁים וְנָשִׁים וְלֹא תִנָּשְׂאָנָה. אלה אשר קמים מן המתים דומים יותר לַמַּלְאָכִי הַשָּׁמַיִם, והם לא ימותו לעולם. הקמים לתחייה הינם לעד בני האלוהים; הם הנם ילדי האור אשר קמו לתחייה ואשר נועדו לחיי נצח. ואפילו משה אביכם הבין זאת, לפי ששמע את האב אומר במעמד הסנה הבוער, 'אֲנֹכִי אֱלֹהִים אֲבֹרָהֶם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב'. וכך, כמשה אכריז באוזניכם כי אבי איננו אֱלֹהִים הַמָּתִים, כִּי אִם אֱלֹהֵי הַחַיִּים. האל אשר בו כולכם חיים, מתרבים ומתקיימים בגוף בשר ודם בן-תמותה."

מסמך 174

כאשר ישוע סיים לענות על השאלות האלה, פרשו הצדוקים, וכמה מן הפרושים שכחו את עצמם ואמרו, "אמת, אמת מאסטר, הלא ענית כראוי לצדוקים הלא מאמינים הללו." הצדוקים לא העזו לשאול אותו שאלות נוספות, ואילו פשוטי העם התפלאו על חוכמת השיעור אשר לימד.

במפגש שלו עם הצדוקים התייחס ישוע אך ורק למשה, משום שהזרם הפוליטי-דתי הזה הכיר בתקפותם של חמשת חומשי התורה בלבד, אשר כונו ספרי משה; הם לא הכירו בתקפות של ספרי הנביאים כבסיס לדוגמות של הדוקטרינה. בתשובתו זו נתן המאסטר תוקף לעובדה שבני-תמותה קמים לתחייה, אך הוא לא אישר בשום צורה שהיא את אמונת הפרושים בתחיית הגוף האנושי הפיזי, פשוטו כמשמעו. הנקודה אשר אותה ביקש ישוע להדגיש הייתה: האב אמר, 'אֵלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וְאֵלֹהֵי יִצְחָק וְאֵלֹהֵי יַעֲקֹב', ולא הייתי האל שלהם.

הצדוקים ביקשו לכפות על ישוע לחוות את לעג הציבור, מכיוון שידעו היטב כי אך סביר שרדיפתו בציבור תוביל להתגברות האהדה בדעת הציבור כלפיו.

4. הדיבר הגדול

קבוצת צדוקים אחרת הונחתה לשאול את ישוע שאלות מסובכות באשר למלאכים, אך כאשר אלו ראו מה עלה בגורל חבריהם, אשר ביקשו לטמון לו פח באמצעות שאלות על אודות תחיית המתים, הם החליטו ברוב חוכמה לשתוק; הם הלכו לדרכם מבלי לשאול דבר. הפרושים, הסופרים, הצדוקים ותומכיו של הורדוס עשו יד אחת ותכננו מראש למלא את כל היום הזה בשאלות מסבכות מעין אלה. הם קיוו בכך לפגוע במעמדו של ישוע בעיני הציבור, ובה-בעת למנוע ממנו ביעילות מלהמשיך ולהטיף את תורתו המטרידה.

או-אז התקדמה אחת מקבוצות הפרושים בכדי לשאול ולהציק, ודוברה סימן לישוע ואמר: "מאסטר, אני הנני עורך-דין, ואני מבקש לשאול אותך, מהו הדיבר הגדול מכולם?" ענה ישוע: "יש אך דיבר אחד, והוא: 'שמע ישראל, אדוני אלוהינו, אדוני אחד; ואהבת את אדוני אלוהיך בכל לבבך בכל נפשך ובכל מאודך.' זהו הדיבר הראשון והגדול מכולם. הדיבר השני דומה לראשון; ולמען האמת, נובע ישירות ממנו, והוא: 'ואהבתך לרעך כמוך.' אין דיבר גדול משני אלה; על שתי הדברות האלה עומדת ותלויה התורה כולה, וכך גם הנביאים."

כאשר הבחין עורך הדין בכך שישוע לא רק ענה בהתאם למושג הגבוה ביותר ביהדות, אלא גם ענה בחוכמה נוכח ההמון אשר נקבץ שם, הוא החליט באומץ לשבח את המאסטר בפומבי. וכה אמר: "אמת, מאסטר, נאה דרשת כי אלוהים הוא אחד, ואין זולתו; וכי לאהוב אותו בלבב שלם ובכל נפשנו ובכל מאודנו, וכן לאהוב את רעי כמוני, הוא-הוא הדיבר הראשון והגדול מכולם; והננו מסכימים גם כי הדיבר הזה חשוב יותר מכל הקורבנות גם יחד." ולאחר שעורך הדין הזה סיים לומר את דבריו הכנים, הנמיך אליו ישוע את מבטו ואמר, "ידידי, רואה אני כי אינך רחוק ממלכות השמים."

ואמת דיבר ישוע כאשר התייחס אל אותו עורך-דין כמי ש"אינו רחוק מן המלכות", שכן באותו הלילה ממש יצא אדם זה אל מחנה המאסטר אשר בסמוך לגת שמנים, הצהיר על אמונתו בבשורת המלכות והוטבל בידי יאשיהו, אחד מתלמידיו של אבנר.

שתיים או שלוש קבוצות נוספות של סופרים ופרושים היו נוכחות במקום והתכוונו לשאול את ישוע שאלות. ואולם, כל אלו נמלכו בדעתם בשל תשובת ישוע לעורך הדין, או שהם נרתעו מפאת המבוכה אשר הייתה מנת חלקו של כל מי שניסה לטמון לו פח. ולאחר כל זאת, איש לא העז לשאול אותו דבר בפומבי.

משלא נשאלו שאלות נוספות, ומכיוון ששעת הצהרים הלכה וקרבה, החליט ישוע שלא להמשיך וללמד, ורק לשאול בעצמו את הפרושים ואת עמיתיהם שאלה. וכך אמר: "מכיוון שפסקתם מלשאול, אשאל אנכי אתכם שאלה. מה אתם חושבים על המושיע? כלומר, בנו של מי הוא?" לאחר השתהות קצרה ענה אחד הסופרים, "המשיח הוא בן-דוד." ומכיוון שישוע ידע כי הדעות היו חלוקות, ואפילו בין תלמידיו שלו, באשר לשאלה האם הוא היה, או לא היה, בן-דוד, שאל שאלה נוספת: "אם המשיח הוא אכן בן-דוד, איך ייתכן שבמזמור תהילים אשר אתם מייחסים לדוד המלך, הוא עצמו הלא אמר ברוח הקודש 'נָאֵם יְהוָה לְאֶדְנִי, שֵׁב לִימִינִי עַד אֲשִׁית אוֹיְבֶיךָ הָדָם לְרַגְלֶיךָ'. אם דוד עצמו קורא לו אדון, איך יוכל להיות בנו?" למרות שהשליטים, הסופרים והכוהנים הראשיים לא השיבו על השאלה הזו, הם נמנעו מלשאול אותו כל שאלה אחרת במטרה לטמון לו פח. מעולם הם לא השיבו על השאלה אשר ישוע שאל אותם, ואולם לאחר מות המאסטר הם ניסו לחמוק מן הקושי באמצעות שינוי הפירוש של אותו מזמור תהילים, כך שיתייחס לאברהם במקום למשיח. אחרים ביקשו לחמוק מן הדילמה בכך שסירבו להכיר בדוד כמחבר מזמור תהילים המשיחי הזה.

זמן קצר לפני כן שמחו הפרושים לאידם של הצדוקים כאשר המאסטר השתיקם; ואילו כעת עליו הצדוקים למראה כישלון הפרושים; ואולם, היריבות הזו הייתה אך זמנית; במהרה נשכחו המחלוקות הישנות והם שוב איחדו כוחות על-מנת לעצור את ישוע, את תורתו ואת מעשיו. ואולם, במהלך כל ההתרחשויות האלה, פשוטי העם שמחו לשמוע את דבריו.

5. היוונים המבקשים

בסביבות צוהרי היום, בשעה שפיליפוס רכש אספקה עבור המחנה החדש אשר נמצא בשלבי הקמה ליד גת שמנים, ניגשה אליו משלחת של מאמינים מיוון, אלכסנדריה, אתונה ורומא. דובר הקבוצה אמר לשליח: "הצביעו עליך אלה אשר מכירים אותך; על-כן ניגשנו אליך, אדוני, בכדי לבקש לפגוש את ישוע, המאסטר שלך." פיליפוס הופתע לפגוש מחפשים יוונים גויים רבי-מעלה שכאלה בשוק, ומכיוון שישוע הנחה במפורש את כל השנים-עשר להימנע מללמד בפומבי במשך כל שבוע הפסח, הוא לא היה בטוח מהי הדרך הראויה לטפל בבקשה. הוא הוטרד גם משום שהגברים הללו היו גויים זרים. אילו הם היו יהודים, או שהיו נוכרים מוכרים אשר זה מקרוב באו, לא היה מהסס כל-כך. וכך הוא נהג: הוא ביקש מן היוונים הללו להישאר בדיוק במקום שהיו. ובשעה שמיהר משם, הם סברו כי הלך לחפש את ישוע, ואולם, לאמיתו של דבר, הוא מיהר אל ביתו של יוסף, מכיוון שידע שאנדראס ויתר השליחים סעדו שם את ארוחת הצהרים; הוא קרא לאנדראס לצאת החוצה, הסביר לו את סיבת בואו, ואז חזר, מלווה באנדראס, אל היוונים הממתינים.

מכיוון שפיליפוס כבר סיים לקנות את האספקה, חזרו הוא ואנדראס, בלוויית היוונים, אל ביתו של יוסף, שם קיבל אותם ישוע; והם ישבו בסמוך, בזמן שהוא דיבר אל שליחיו ואל מספר תלמידים בולטים אשר נקבצו יחדיו לארוחת הצהריים הזו. כה אמר ישוע:

"אבי שלח אותי אל העולם בכדי לגלות את נדיבות-אהבתו לילדי האדם, אך אלה אשר אליהם באתי בראשונה סירבו לקבלי. אכן, רבים מכם מאמינים בבשורה למען עצמכם, אך ילדי אברהם ומנהיגיהם עתידים לדחותני, ובכך לדחות גם אותן, את זה אשר שלחני. בחופשיות הטפתי לבשורת הגאולה לעמו; סיפרתי להם על היותם בנים מאושרים וחופשיים, ועל חיי שפע גדול שברוח. אבי עשה דברים כבירים עבור בני האדם הללו, מוכי הפחד. אך אמת דרש הנביא ישעיהו כאשר התייחס אל בני-עמו, ואמר: 'מִי הָאֶמֶן לְשִׁמְעָתָנוּ? וְזָרַע יְהוָה, עַל מִי נִגְלָתָה?' אכן, מנהיגי עמי עצמו את עיניהם מראות, ואטמו את ליבם מהאמין ומהיגאל. כל השנים הללו ביקשתי לרפא את חוסר-אמונתם בכדי שיוכלו לקבל את גאולת הנצח של האב. יודע אנכי כי לא כולם אכזבו אותי; כמה מכם אכן מאמינים למסר שלי. בחדר הזה נוכחים כעת כתריסר אנשים אשר היו לפני

מסמך 174

חברים בסנהדרין, או אשר שימשו בתפקידים בכירים במועצות האומה, חרף זאת שחלקכם עדיין פוחדים להודות באמת בפומבי שמא תגורשו מבתי הכנסת. כמה מכם התפתו לאהוב יותר את תהילת האדם מאשר את תהילת האל. אך אנוכי נדרש להתאזר בסבלנות, לפי שהנני חרד לגורלם ולנאמנותם של כמה מאלה אשר שהו במחיצתי זמן רב, ואשר חיו בקרבה רבה אלי.

"רואה אני כי בחדר האוכל הזה נקבצו מספר דומה של יהודים ושל גויים, והנני פונה אל קבוצה מעין זו בפעם הראשונה והאחרונה כקבוצה, בכדי ללמדכם את ענייני המלכות בטרם אלך לי אל אבי."

היוונים הללו השתתפו בקביעות בשיעורים אשר העביר ישוע במקדש. ביום שני בערב הם נפגשו בביתו של ניקודמוס, פגישה אשר נמשכה עד עלות שחר יום המחרת, ושלושים מהם בחרו לבוא בשערי המלכות.

ישוע עמד לפנייהם בזה הזמן וראה את סיומו של עידן אחד ואת תחילתו של עידן אחר. ובהפנותו את תשומת לבו אל היוונים, אמר המאסטר:

"המאמין בבשורה הזו, לא רק בי הוא מאמין, כי אם גם בשלח אתי. והראָה אתי, לא רק את בן האדם הוא רואה, כי אם ראָה גם את שלחי. אֲנִי הַנְּבִי אֹר הָעוֹלָם, וְכָל הַמֵּאֲמִין בִּי לֹא יֵשֵׁב בַּחֲשָׁךְ. אם אתם, הגויים, תשמעו אותי, אתם תקבלו את דברי החיים ותיהנו מיד מאושר החירות של אמת היותכם בנים לאל. אם בני-עמי, היהודים, בוחרים לדחות אותי ואת תורתִי, אֲנִי לֹא אֶשְׁפֹּט אוֹתָם; הֵן לֹא לִשְׁפֹּט אֶת הָעוֹלָם בָּאתִי, כִּי אִם לְהוֹשִׁיעוּ. ואף-על-פי-כן, אִישׁ אֲשֶׁר יִבְזֶנִי וְלֹא יִקַּח אִמְרִי, יִדּוֹנוּ אוֹתוֹ בַּיּוֹם אֲבִי וְאֵלֶּה אֲשֶׁר מִיֵּנָה אֲבִי לִישֹׁב בְּדִין שֶׁל אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִידְחוּ אֶת מַתַּת הַחֶסֶד וְאֶת אֲמִיתוֹת הַגְּאוּלָּה. זָכְרוּ כֹלְכֶם, כִּי לֹא מִלְּבִי דִבַּרְתִּי, כִּי אִם אֲבִי הוּא אֲשֶׁר צִוְּנִי אֶת אֲשֶׁר אֶגְלוֹה לְבִנֵי-הָאָדָם. וְאֲנִי יֹדְעִתִּי כִּי צִוּוֹה אוֹתִי אֲבִי לֹמַר אֱמֶת-אֱלוֹהִים, חֶסֶד-נֶצַח וְחַיִּי-עַד."

"ובאזני היהודי גם באזני הגוי אכרתי, כי באָה הַשְּׁעָה שִׁיפָּאֵר בֶּן הָאָדָם. אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָכֶם, אִם לֹא תִפֹּל הַחִיטָה אֶל תוֹךְ הָאָדָמָה וּמַתָּה, תִּישָׁאֵר לְבָדָה; וְכֹאֲשֶׁר מַתָּה בָאֲדָמָה פּוֹרִייה, תִּקּוֹם שׁוֹב לְתַחִייה וּתִעֲשֶׂה פְּרִי הַרְבֵּה. הָאוֹהֵב אֶת נַפְשׁוֹ, מִסְתַּכֵּן בְּאוֹבְדָנָה; אֲךֹּז אֲשֶׁר מוֹכֵן לְתֵת נַפְשׁוֹ בַּעֲבוּרִי וּבַעֲבוּר הַבְּשׂוּרָה, יִיְהִנֶה מַחִי שְׁפַע עַל-פְּנֵי הָאָרֶץ וּבִשְׁמַיִם, וְיִנְצֶרֶה לְחַיִּי נְצַח. וְאִישׁ כִּי חִפֵּץ בָּאֱמֶת לְשַׁרְתָּנִי, יִלָּךְ אַחֲרַי גַּם לְאַחַר שְׁאוֹשׁב אֶל אֲבִי, אִזְּיָפוֹךְ לְתַלְמִידִי וְיִשְׁרֵת נֶאֱמָנָה אֶת אַחִיו אֲשֶׁר בְּגוֹף בֶּן-תַּמּוּתָה."

"יודעים אתם כי קרבה שעתִי, והנני דואג. רואה אני כי בני-עמי נחושים לדחות את המלכות, אך שמח הנני לקבל את הגויים מבקשי-האמת אשר באים לכאן היום בחיפוש אחר דרך האור. על-אף כל זאת, לבי דואב לבני-עמי, ונשמתי חרדה מן הדברים אשר לפניי. מה אומר ומה אגיד בשעה שאתבונן קדימה ואראה את גורלי? האם אומר, אבא הצל אותי מן השעה האיומה הזו? לא! בדיוק לשם כך באתי אל העולם, ואף אל השעה הזו. במקום זאת אומר, ואתפלל כי תצטרפו אתם אלי: אבא, יתהלל שמך; ייעשה רצונך."

ועת סיים ישוע את לשאת דבריו, הופיע לפניו מכוון המחשבה האישי אשר שכן בקרבו בימים שבטרם ההטבלה, ולאחר הפסקה ארוכה, דיברה רוח רבת-עוצמה זו מאת האב אל ישוע מנצרת, ואמרה: "פֶּאֶרְתִּי שִׁמְךָ פַּעֲמִים רַבּוֹת בְּמִשְׁמֹת הַמַּתַּת שֶׁלָּךְ, וְאַפְּאֵר אוֹתוֹ שׁוֹב."

אף כי היהודים והגויים אשר נקבצו שם יחדיו לא שמעו כל קול, הם לא יכלו שלא להבחין בהפסקה אשר עשה המאסטר בדיבורו בעת שקיבל מסר ממקור על-אנושי. וכל אחד מהם אמר, כל אחד אשר עמד בסמוך אליו, "מִלֵּאף דִּבֶּר אֱתוֹ."

או-אז המשיך ישוע ואמר: "כל זה לא קרה למעני, כי אם למענכם. יודע אנוכי כעת בוודאות כי האב יקבל אותי ואת משימתי בעבורכם, אך חייבים אתם להתעודד ולהכין את עצמכם למבחן הקשה אשר עומד אך בפתח. והנני מבטיחכם כי לבסוף יוכתרו בהצלחה מאמצינו להאיר את העולם ולגאול את האנושות. הסדר הישן נדון עתה; עתה יושלף חוצה שר העולם הזה; ואת כל בני-האדם יגאל אור הרוח אשר אגיר על כל בשר לאחר שאעפיל אל אבי אשר בשמים.

"וכעת אכריז באוזניכם כי אם ירוממוני על-פני האדמה ובחייכם, כי אז אמשוך את כל בני-האדם אלי להיות במחיצת אבי. אתם האמנתם כי הגואל יחיה על-פני האדמה לנצח, אך הנני מכריז באוזניכם כי בני האדם ידחו את בן האדם, וכי הוא ישוב חזרה אל האב. ואנוכי אהיה עמכם אך עוד מעט קט; רק עוד מעט יאיר אור החיים את דור החושך הזה. צעדו כל עוד האור מאיר, פן תלכדו בחושך ובבלבול. הוא, ההולך בחשיכה, איננו יודע לאן מועדות פניו; אך אם תבחרו ללכת באור, אכן תהיו לבני-האל המשוחררים. וכעת, בואו כולכם עמדי, הבה נשוב אל המקדש ואשא דברי פרידה באוזני הכוהנים הראשיים, הסופרים, הפרושים והצדוקים, ואל בני הורדוס ואל אלה אשר הוכתרו לשלוט על ישראל."

ולאחר שסיים לשאת את דבריו אלה, צעד ישוע ברחובותיה הצרים של ירושלים בחזרה אל מקדש. זה עתה הם שמעו כי זו עתידה להיות דרשת הפרידה של המאסטר במקדש, והם הלכו בעקבותיו בדממה, שקועים בהגות עמוקה.